

NIEUWSBRIEF FILOSOFEN-FONTEIN MEI 2020

Beste vrienden van Filosofenfontein,

In plaats van een groots feest te geven voor mijn 60ste verjaardag - daar stond ik met mijn taart - lanceerde ik op 22 april een oproep om uw diepe zieleroerselen in deze bijzondere crisistijd neer te pennen. U hebt daar massaal op geantwoord, waarvoor zeer veel dank. Een wel zeer nauwgezette auteur telde daarbij elk woord om zo toch zeker niet boven de 300 woorden uit te komen (p.2).

Het was ongemeen boeiend om al die teksten te lezen en ik hoop, en weet, dat u er evenveel deugd en plezier zal aan beleven. Enkelen stuurden een gedicht, weer anderen een cartoon en één iemand deelde een foto (p. 10) van zijn persoonlijke verrijzenis, of toch een verdienstelijke poging daartoe. Blijven oefenen Herman!

Op de laatste twee pagina's voeg ik een verslag toe van het zingen in de gevangenis en van de verbintenisviering van nieuwe lekendominicanen, dewelke anders vijgen na Pasen zouden zijn. Ik bedoel de verslagen, niet de lekendominicanen.
Beide gebeurtenissen vonden nog plaats in het zalige pre-covidtijdperk, maar het door ons ondertussen helaas alom bekende en gevreesde corona-virus begon toen al snode plannen te koesteren om de mensheid een grote poets te bakken. Een grote taart ware beter geweest.
Lees zeker ook de aankondiging van de Kerngroep op bladzijde 13. Ja, wij laten u niet gerust!

En als u mij nu wil excuseren, ik heb nog strijkwerk.

uw redacteur, Geert Moons



Foto Geert Moons

Corona-tijden

Geeft covit-19 een tijdelijke onrust die we achter ons laten eens een vaccin wordt gevonden of stappen we een andere tijd binnen? Voor mijzelf is er op korte tijd wel wat veranderd. Op anderhalve maand tijd overleden vijf Vlaamse medebroeders van wie enkele goede vrienden waren. Ik heb besloten om mijn vrijwilligerswerk bij Tejo (therapie voor jongeren) op te geven. De lessen die ik aan de universiteit moest geven zijn weggevallen en voor volgend jaar heb ik een vervanger gevonden. Wat zal er veranderen in onze gemeenschap en in de vele samenkomsten die daar rond hangen?

Corona doet mij op een grens lopen. Aan de ene kant is er het verdriet om de zovele doden en om mensen die hun geliefden missen en zonder afscheid verder moeten. Hun verlies voel ik elke dag en draag ik aan Gods zorg op. Ik merk ook dat bij het kleinste hoestje of keelkriebel ik ongerust word. Dat is de donkere kant. Maar daarnaast is er zoveel licht. Ik heb een zee van tijd om te lezen, te mijmeren, om muziek te maken, te schrijven, over het domein te wandelen en met mijn jonge, gekke hond te spelen. Er is tijd om meer dan ooit de intense schoonheid van de natuur tot mij te laten komen. En er is boven alles tijd voor gebed en biddende verbondenheid. Ik leef een beetje als een kluizenaar en ben verbaasd van mezelf dat dit leven mij wel ligt. Ik ben trouwens de teksten van de woestijnvaders aan het herlezen en begrijp hun worsteling om authentiek te leven iets beter. De intense nabijheid van de troostende en liefdevolle God is op dit ogenblik heel belangrijk, die 'zee van liefde' waarin we vandaag of morgen in zullen opgenomen worden. Ik kan lange tijd al wandelend of zittend het 'onze vader' bidden of het 'Jezusgebed'. Het geeft een diep gevoel van thuiskomen dat ik graag aan iedereen zou toewensen.

Wat me verbaast is dat in de media het spirituele op dit ogenblik geen enkele rol speelt. Corona toont op een brutale manier hoe ver onze samenleving van een gelovige invulling van het leven af staat. Welk een opdracht hebben we toch?

Ik hoop dat we zo vlug mogelijk en met veel feestelijk gedruis weer als gemeenschap elkaar kunnen bemoedigen en heiligen en vieren dat het leven mooi kan zijn.

Marcel Braekers

twee

138 woorden

1Ik2lees3het4derde5deel6van7Coetzee's8trilogie
9Jezus10en11zoek12de13zin13biservan14en15al
16de17rest18gaat19trager20intenser,21met22speciale
23gebedsmomenten24voor25de26vele27verzoeken
28meer29dan30anders31en32ik33verzamel34geld
35voor36Jason37in38de39Filippijnen40die41niets
42heeft43terwijl44ik45niet46weet47wat48niets49
is50en51hoop52dat53dit54gedicht55voor56hem
57niet58waar59wordt60punt.

Als wij nu de doden tellen
of beter nog, de adem die verdween
in zieke lucht die achterbleef

jouw naam verzinkt
de bodem in
hoe zal ik dit beheersen
die groet tot halverwege

stond nooit aan onze deur
die zeis, een kleine of die grote
die niet de onze was
wel pijn deed maar verbleekte
en hoe dan ook op afstand bleef

hoe zal ik nu dit leven denken
de liefde, die mij toch vervallen zal.

Mark Butaye
(138)



Eb

Ik trek mij terug en wacht.
Dit is de tijd die niet verloren gaat:
Iedere minuut zet zich in toekomst om.
Ik ben een oceaan van wachten,
waterdun omhuld door 't ogenblik.
Zuigende eb van het gemoed,
dat de minuten telt en dat de vloed
diep in zijn duisternis bereidt.

Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

M. Vasalis

gedicht ingestuurd door **Lut Saelens**

Persoonlijke lockdown

De situatie is voor veel mensen ongemakkelijk,
een last of zelfs een ramp, daarvan ben ik mij bewust.

Nu was de vraag hoe ikzelf de lockdown ervaar.
Kort geformuleerd: positief.
Ik heb het geluk dat ik nog kan gaan werken.
En daarbuiten kan ik me volledig toeleggen op lezen en tekenen. Er is veel afleiding weggevallen (bibliotheek, sportclub, café, ouders bezoeken, mensen die op bezoek willen komen...).

We zijn nu zes weken verder en ik mis die zaken nog niet. In plaats daarvan is er tijd en rust gekomen om me te verdiepen in een aantal boeken, meditatie en uren lang wandelen in Meerdaalwoud en Heverleebos.

Ik zou graag vanaf nu elk jaar een persoonlijke lockdown willen organiseren, waarin ik me één of meerdere weken voor een aantal afleidingen van de buitenwereld afsluit.

Voor de mensen die het nu moeilijk hebben,
kan ik sterkte toewensen.

Johan Dumont

Coincidence

Wat een inspirerende gedachte, onze ervaringen onder toch heel speciale omstandigheden te toetsen!
Voor mij was die lockdown een rare "coincidence"...
Mijn echtgenoot en ik zouden verhuizen naar onze geboortegrond in het Antwerpse, maar de coronacrisis werkte vertragend. Het rare was dat ik mezelf in die verhuis al "afgesneden" dacht van Filosofenfontein en me voorgenomen had het "reilen en zeilen" van jullie digitaal te volgen. En nu was plots heel die gemeenschap in quarantaine!
Nu missen we elkaar allemaal!
Welk besef het mij gaf?
Verbondenheid is meer dan zien en voelen. Tijdens de dagelijkse wandeling die ik nu niet meer oversla, lopen niet alleen mijn kinderen en familie mee, maar ook de "tochtgenoten" zoals Marcel en Kris het zo mooi verwoordden, en bij zo'n eenzame wandeling wordt dat ruimer en komen ook zij dichterbij die al van ons zijn heengegaan, en ook allen wereldwijd die we rond het altaar aandacht gaven bij de vredewens...
Raar maar waar, deze coronacrisis is voor mij een zinvolle overgang naar een ander leven na de verhuis (als we zo ver geraken natuurlijk!)... een meer teruggetrokken, rustig oud zijn (worden!) zonder te vereenzamen... Ja, dank zij jullie blijf ik een echte Fifofan!!!

Hildegard Boers

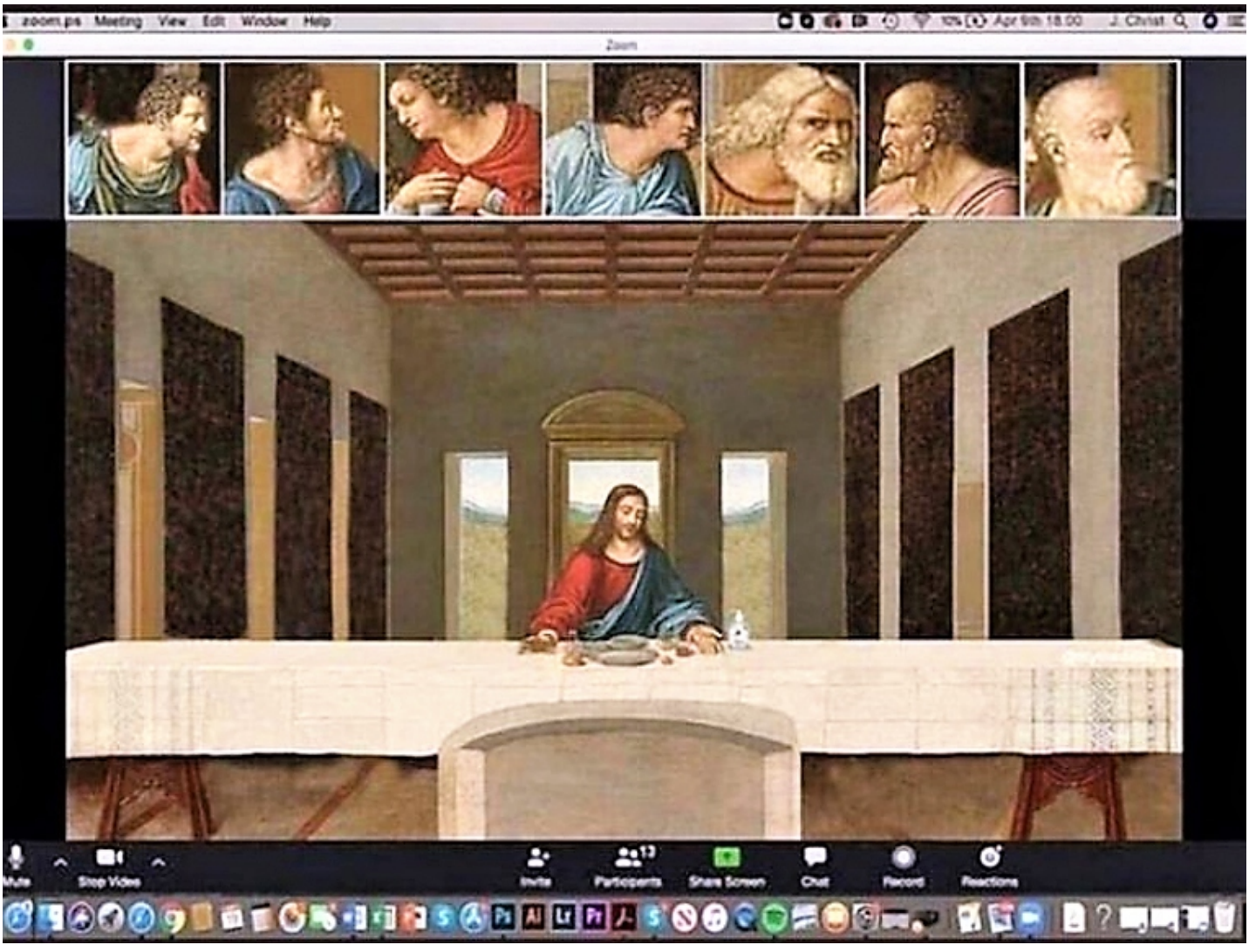

God help ons

Na twee maanden quarantaine merk ik al een hele evolutie in mijn beleving van deze onwezenlijke tijd. Als naoorlogskind (1946) heb ik naar mijn aanvoelen alleen maar voorspoed en geluk gehad. De dood van mijn geliefde Vik anderhalf jaar geleden schudde mijn leven door elkaar.
Dank zij familie en vrienden en financiële zekerheid was ik grotendeels van die wonde hersteld tot de wereldwijde epidemie, waarvan we dachten dat ze ons nooit zou treffen, mijn leven en dat van alle anderen als een donderslag wakker maakte.
Hoe was dit mogelijk? In deze moderne tijd waarin de wetenschap ons steeds redde bij gebeurlijk onheil?
Ineens was het gemis van Vik verdwenen. Ik dacht uitsluitend aan mezelf, ik moest deze pandemie overleven, ik leef zo graag en daarbij moest ik hier nog zoveel in orde brengen, ik kon mijn dochter niet opzadelen met het opruimen van Viks archief en alles wat we in 50 jaar huwelijk verzameld hadden.
In de tweede plaats moesten mijn kinderen en kleinkinderen gezond blijven, twee van hen waren enigszins risicopatiënten.

Uren spendeerde ik aan de krant en de duidings-programma's van de VRT, een beetje zoals onze ouders stiekem naar de BBC luisterden om te horen hoever het stond met het verslaan van Hitler in 40-45. Al die informatie bracht tegelijk onrust en wetenschap. Als we afstand hielden bij het praten met mensen, wat voor mij als alleenstaande zo belangrijk was, konden we niet ziek worden.
Daarnaast kwamen schuldgevoelens: door mijn pensioen kwam ik niet in de armoede terecht en kon ik desnoods mijn kinderen helpen. Door mijn grote huis en tuin voelde ik mij niet in een gevangenis. Ik werkte uren buiten om mijn angst te kalmeren. Het was juist lente en de geliefde tulpen van Vik stonden te schitteren tegen de achtergrond van het nieuwe gazon dat zijn groentetuin had vervangen.
Maar zoveel mensen hadden geen tuin en leefden in kleine flatjes in de steden.
Tweemaal kwam een familie met drie kinderen hier spelen, maar toen gaven ze het op omdat ze het gezin van hun broer moesten helpen verhuizen terwijl zijn vrouw pas bevallen was.
Na twee maanden komt er eindelijk meer aandacht voor de appartementsbewoners, misschien kunnen ze nu toch spelen in de afgesloten speeltuintjes van de parken. En dan de moeders die moeten telewerken met kleine ukjes aan hun zijde.
De versoepeling maakt ons blij, maar tegelijk angstig: sommige mensen nemen het niet zo nauw met het afstand houden en doen al onze moeite teniet.

God help ons, maak dat iedereen ook denkt aan de gemeenschap en niet alleen aan zichzelf...

Daniëlle Auwaerts

Teveel patatten, te weinig mondmaskers

Elke morgen hoor ik op de radio over teveel en te weinig. Het evenwicht is zoek! Teveel patatten, teveel bloemen om weg te gooien, teveel harde werkers. Teveel cijfers over verliezen. Teveel overlijdens. Te weinig paaseieren! Te weinig om aan te raken. Te weinig om te zoenen!
Ik bel mijn zoon.
“Ga a.u.b. naar een dierenasiel en kies een lief katje uit.” Ik wil een poes om te aaien!
“140 euro” zegt mijn zoon, die onmiddellijk op zoek ging. “Ze is dan wel ontwormd, gevaccineerd en gesteriliseerd”. Hoe kan dat nu? Vroeger gooiden ze katten van de kerktoren! Ze staken ze in de grond. Ooit gehoord van een verzopen kat? Staat een poes nu op de lijst van zeldzame dieren?
“Jammer.” zeg ik tegen mijn zoon, “Ik zal zelf wat gaan ronken en krabben in de gordijnen, hier komt toch niemand in mijn kot”.
De 140 euro pot ik op tot alle terrassen weer opengaan en de cappuccino, de glaasjes wijn weer rijkelijk vloeien!

Na een maand quarantaine krijgt het leven een andere wending. Er gebeuren soms de gekste dingen en ik krijg rare goestingen. Ik vraag mijn kleindochter of ze weet wat ze later wil worden. Denk eraan meisje, viroloog zijn is de toekomst!
Mijn vriendin droomt van Marc Van Ranst. Hij is onze goeroe geworden. De man die ons op een rustige manier de les spelt. Terwijl Maggie De Block ons het kot injaagt alsof we kiekens zijn. Ach, ze zijn allebei charmant en doen ons de politiek vergeten!



Marc mag blijven wat mij betreft. Heeft hij niet een grote aaibaarheidsfactor?

Mijn vrienden zijn gestopt met kuisen. De tijd van brood bakken is aangebroken. Grappige filmpjes zijn out. Haar knippen in. In onze gemeenschappelijke tuin wordt geturnd, maar ik doe stilletjes yoga en lig op een matje te ontspannen.
Hoeveel zouden ze vragen voor een aap in het asiel?

Anne-Lieze



Olijven

Ik heb altijd al iets gehad met olijven. Ik kan de details van het moment beschrijven waarop ik de eerste keer een olijf degusteerde, wie erbij was, wie toen wat zei, hoe de olijven geserveerd werden, het potje, de prikkertjes. Het was in Parijs, ik zal het nooit vergeten. Idem dito voor het moment waarop ik de eerste keer verse olijfolie degusteerde, in een "*frantoio*" te velde, hartig, puur, echter kon niet. Ik herinner met het potje waarin hij, de olie, vers van de pers, geserveerd werd. Een momentopname - meer nog dan de eerste - als een mijlpaal in mijn zintuiglijk geheugen gegrift. Het was in hartje Toscane.
Uiteraard moest ik aan die momenten terugdenken toen ik op aswoensdag van dit jaar bad in "het Hof van Olijven" waar Jezus bad. Inkeer en bidden hebben immers iets met intensiteit. Zintuiglijke ervaringen treffen diep, komen diep binnen en blijven voorgoed in het lichaam hangen, ergens. Bidden vervult. Het inademen van historische lucht, het voelen van aanwezigheid, geschiedenis die sporen nalaat, ogen sluiten, een en al focus, hoe zalig is dat.
Zo begon de vasten. Onverwijld lege pleinen, lege agenda, lege terrassen, lege pizzeria's, lege kerken. Onaangekondigd. Onvoorzien. Verschietachtig.

Geluk moet je hebben in het leven, iemand leende me, net voor de quarantaine, een boek over Taoïsme. Een godsgeschenk bleek later. Het contrast kon niet groter zijn. Van volheid naar leegte, van vervulling naar leegte. Maar vooral, "leegte die geen leegte is" want Taoïsme zou geen Taoïsme zijn zonder de talloze, tijdloze paradoxen. Ik citeer: *"In de leegte is ruimte. Leegte is de open gemoedshouding waarmee je kunt luisteren. Vanuit leegte kun je alle kanten op. Ruimte. Alles komt eruit voort. Leegte lijkt op rust en stilte. Er zijn geen grenzen van tijd en ruimte. Het is optimale vrijheid en rijkdom. Tegelijk is het dat zeker niet."*

Ik tel mijn woorden en sluit wijselijk af.

Els & co



SPECIALIST BAKERS OF FINE
Since
CORONA • LOTUS
1932
QUALITY CAKES & BISCUITS
advertentie

Paasbezinning

Als 80plusser voel ik mij samen met mijn man bijzonder beschermd door de lockdown maatregelen, want wij blijken de meest kwetsbare groep van de samenleving te zijn.
Toch weet ik niet of ik het toejuich.
Ik hoop wel dat het veel mensen tot bezinning kan brengen, maar het zal anderzijds heel veel mensen naar armoede leiden (ik denk aan winkeliers, aan kunstenaars, aan al wie zijn kostje nu al moeizaam verdient met klussen enz.)
Anderzijds is voor ons, ouderen, het thuisblijven niet een zo grote opoffering, alhoewel ook wij echte sociale personen zijn, we zijn lid van verschillende verenigingen en doen graag mee aan uitstapjes en etentjes. Ook met ons gezin komen we graag samen (met 5 kinderen vertegenwoordigt dat al een hele sociale activiteit). Dus plotseling al die dingen laten vallen doet wel wat met een mens!

Maar… het zet ons plots helemaal op non-actief... dit lijkt een zee van tijd te creëren, maar is dat wel zo? Het blijkt dat wij beiden zeer goed zijn in het langzamer werken. Het is Lente, dus de tuin vraagt aandacht, en dan is daar ineens Pasen. Gelukkig stuurt Filosofenfontein regelmatig mails met bezinning. Ik lees ze allemaal en overdenk ze dan.
Tijdens de Paasdagen heb ik mij vooral naar de televisie gewend, niet alles heb ik kunnen volgen want de programma's worden in de krant soms slecht aangeduid, maar toch. De Paasviering op de VRT was een verzorgde mis uit Frankrijk, opgenomen in een studio, en ik vond dat hier het feestelijk karakter van Pasen niet volledig tot zijn recht kwam. Maar daarna de Paasboodschap van de Paus, die was wel indrukwekkend.
Tijdens deze Paasperiode lees ik telkens jullie teksten en dit helpt mij ter bezinning.

Annie De Preter

Mannetjesmerel

Iedere morgen word ik gewekt rond 6 uur met het zingen van een mannetjesmerel. Hij zit vlakbij, onder mijn raam en hij zit vlakbij de opkomende zon. Hij begint de dag zorgeloos, geen angst voor Corona.
Ik luister met aandacht naar zijn lied dat oproept om een nieuwe dag in te stappen en me uitnodigt om dat te doen in volle Vertrouwen, ondanks Corona.
Mijn gedachten gaan iedere ochtend uit naar alle mensen die de nacht niet hebben overleefd, naar hun geliefden die verweesd en eenzaam achterblijven en die geen afscheid kunnen nemen op een zachte wijze.
„Er zullen nevelen van verdriet over onze aarde blijven hangen“ Maar zoals alles voorbijgaat, zullen ze ook opnieuw plaatsmaken voor het licht.

Ik start iedere ochtend met een ochtendmeditatie. Een doorgestuurde tekst door de Christelijke meditatie is mijn vaste leidraad. (uit het boek: 366 dagen mediteren met John Main). Ik mediteer 20 minuten.
De blauwe hemel is een fantastische start van de dag. Er zijn geen vliegtuigen, we horen zovele vogels...
En de radio blijft uit... dit is een bewuste keuze.

Samen met mijn man en onze zoon Peter die we nu ook opvangen omdat hij een beperking heeft en niet naar het dagverblijf in Oostrem kan gaan leven we heel bewust en aandachtig. Ora et labora... zo is het ook bij ons. Zo was het voor mijn grootouders op de boerderij, voor mijn ouders en nu ook voor mij en mijn gezin. Hoe eenvoudig kan het zijn ! Hoe schoon ook en hoe vriendelijk .

Op onze dagelijkse namiddagwandeling ontmoeten we mensen met vriendelijke ogen. Misschien leren we door afstand nemen mekaar beter in de ogen te kijken. Ogen... de spiegels van de ziel...transparant ...
En de natuur tooit zich met de frisheid van nieuw leven midden zoveel ziekte en dood. Zachte pastels in de bloemen, frisgroen in de blaadjes aan de bomen en toch...wie goed waarneemt ziet ook al opnieuw in het ontstaan de vergankelijkheid. Ook de natuur is broos net zoals mensen kwetsbaar zijn. We zijn verbonden met alles hier op aarde, deel van het Grote Geheel.

In deze coronatijd voel ik me verbonden met mezelf, mijn gezin, familie, vrienden en de grote wereld. Mensen verdwijnen immers niet, zelfs wanneer er afstand is. Zelf wil ik vooral leven vanuit vertrouwen, een groot Vertrouwen dat we gedragen zijn. „Wees niet bang, Ik ben bij je.“

Laten we ons niet (door media e.d.) uit evenwicht brengen en verder gelijkmoedig ons pad gaan dat we nu te gaan hebben. Laten we mekaar troost en vreugde brengen. Laten we mekaar bemoedigen en ondersteunen met liefdevolle aandacht.
Zo is God in ons midden.

lees verder

Iedere avond sluiten we met het gezin de dag af met een avondmeditatie die ons wordt doorgestuurd door de meditatiegroep van het Open Contemplatief Huis Oostende. We vormen ondertussen al een groep van 100 personen die nog steeds aangroeit. (welkom dus)
We mediteren om 20.15 u. na het applaus.

De mannetjesmerel is op dat ogenblik, wanneer de zon stilaan ondergaat ook opnieuw onze vaste gast op zijn vaste plaats in de boom... En hij is heel welkom.

Rein De Jaeghere



Hoop, ook nu

En toch hoor ik de lente zingen
al is er nu ook zoveel leed.
We kunnen toch mekaar omringen
met zorg en liefde zoals ‘t heet,

want enkel klagen helpt niet leven;
een beetje moed en dapperheid
kunnen ook mensen vreugde geven
waar angst en droefheid deze tijd

ons lot bepalen. Durf te kijken
naar schoonheid in het lentegroen,
naar alles wat ons kan verrijken
en zo iets hoopvols rond je doen.

Adeleyd

pseudoniem van **Zr. Rosa Olaerts**

Troost van schoonheid

Voor mij biedt deze quarantainetijd een diepe verademing. Het leven dat terug gebracht is tot zijn diepe eenvoud en essentie. Een uitnodiging voor ons tot nadenken, tot creativiteit en solidariteit. Behalve dat ik de nabijheid van geliefden en van vrienden mis, ervaar ik dit als een zegen. Vandaar ook dat ik de Goede Week en de Paastijd zelden zo bewust en zo intens beleefde als in deze omstandigheden. Het inspireerde mij alvast tot mijn bezinning voor Goede Vrijdag (zie website).

Mijn dagen hebben hun vaste structuur en ritme. Van de morgen tot de middag geestelijke arbeid, vooral schrijven, nadenken, bezinnen. En in de namiddag werken in de tuin. Op die manier kon ik in alle rust en zonder afleiding van buitenaf, de opdracht die mij was gegeven om een inspiratieboek te schrijven voor uitvaartdiensten in het funerarium, helemaal afwerken.
Het manuscript is net de deur uit.



In mededogen met de families die nu op een heel tragische manier verlies kennen, schreef ik zopas ook een klein boekje met gedichten, waar iemand misschien ooit enige troost in vindt. Het is net verschenen.
www.krisgelaude.be

Wat mij opvalt en mij vooral verheugt is dat mensen die als taak hebben het leven in stand te houden en dat meestal dan ook ongezien doen, even nu erkenning krijgen. Maar ook dat een lied, muziek, nu en in alle tijden onontbeerlijk blijkt. Dat er overal kunstenaars opduiken die met speelse verbeelding aan het werk gaan. Dat de stem van de dichter plots weer wordt gehoord... Men ontdekt opnieuw de kracht en troost van schoonheid! En dat laat mij een ogenblik vermoeden dat de mensheid niet helemaal vervreemd is van haar diepste gevoelens.

Dus mag het zo voor mij nog wel een poosje duren.

Kris Gelaude

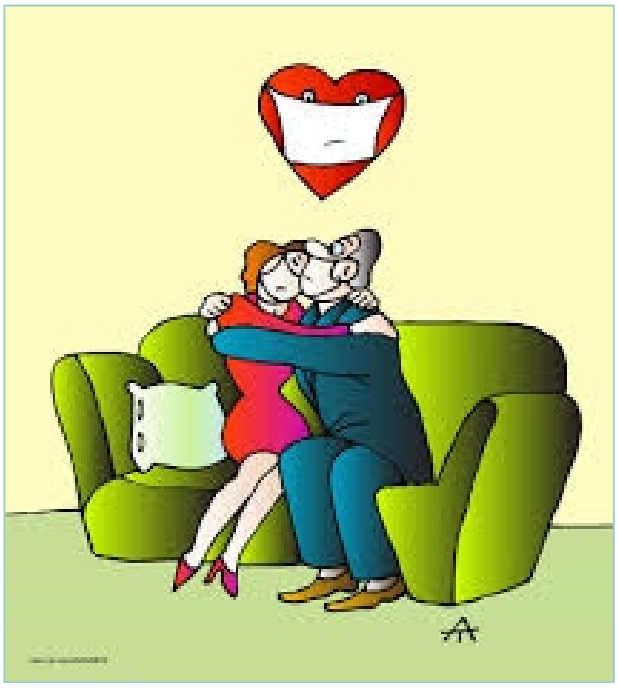

Prediker 3: 1-8

Er is een tijd om stenen weg te gooien en er is een tijd om stenen te verzamelen.
Er is een tijd om te omhelzen en er is een tijd om afstand te houden.

Zoals jullie wellicht, zoek ik ook troost en helderheid in de bijbel. Maar er blijft veel geheimzinnigheid, gelukkig ook niet alles.
Het eerste vers over die stenen zal alles te maken hebben met het bouwverlof vermoed ik.
Dat vers 1 en 2 bij elkaar zouden horen, blijft een raadsel.
Helaas is vers 2 overduidelijk - of het nu *dystans społeczny* heet of *social distance* voor de mensen die geen Pools kennen.

In IJsland bieden ze een oplossing om het tekort aan huidcontact te compenseren. Ze maken paadjes vrij van sneeuw om mensen toe te laten een boom te knuffelen. Een alternatief voor de vredewens?

Alles heeft zijn tijd, citeer ik Prediker nogmaals. Eigenlijk wil hij zeggen dat alles een houdbaarheids-datum heeft. Kijk maar eens in uw koelkast!

In tijden van corona ben ik nergens te vroeg of te laat. Ik ben ook niet meer over tijd.
Maar ik word wel ouder en mijn haar langer.
Laat het omhelzen maar weer komen,
voor het écht te laat is!

Anne-Lieze Albregts



Essentie van het leven

De lockdown heeft voor mij zowel zijn positieve als negatieve kanten.
Ik leer meer stil te staan bij de kleine dingen in het leven omdat het leven voor mij ook rustiger verloopt in deze tijd.
Ik heb tijd om de natuur te zien ontluiken, om mijn buurt beter te leren kennen als ik ga wandelen.
Vele nieuwe plekken ontdekt en in mijn omgeving nieuwe buren leren kennen waar ik elke avond om 20 u. mee samenkom en in de handen klap voor alle lieve mensen die zorg dragen voor ons.

Ik bid zoals elke dag maar nu heel speciaal voor alle mensen die in de zorg staan, voor alle zieken en hun familieleden die niet bij hun zieken kunnen zijn en voor alle rouwenden. Ik vind het jammer dat ik niet naar Fifo kan gaan. Ik krijg daar vaak de kracht en de moed om verder te zetten .

De negatieve kanten van de lockdown zijn ook het feit dat ik mijn kleinkinderen heel erg mis, net zoals mijn kinderen en schoonkinderen. Maar het is zooo mooi en zoooo lief wanneer ze een filmpje doorsturen en zeggen dat ze me missen! Dat doet deugd!

Ik bezin ook veel meer en soms denk ik dat we die lockdown even nodig hadden om tot het besef te komen dat we vaak onszelf voorbijlopen en niet genoeg stilstaan bij de essentie van het leven!

Anne-Mie Binnard

Corona- retraite

Ik zit nu - alleen en toch met zovelen- reeds zoveel weken in corona retraite.
Ik was me maar halfbewust hoe de routine contactmomenten me recht hielden. Ik had de FF met de misvieringen en de leer-avonden, afspraken met vrienden en buren. Nu is alles gekrompen tot de avondlijke handklap-sessie voor de moedige hulpverstrekkers. Hier in de straat gebeurt dat met veel luxe. De klokken van St.Kwinten geven het startsein. Als na het klappen ook de klokken zwijgen volgt ter afsluiting een saxofoon serenade vanop het balkon van Willem. Het handgeklap sluit af met een laatste klapje tussen buren.

Echt alleen ben ik niet. De kinderen bezoeken me dagelijks en om beurten. Zo ben ik wat ongewild de “post-restante” van hun gezinsnieuws. Maar ook daar gebeuren geen spectaculaire dingen. Klein nieuws wordt dan groot nieuws.
Toch doet het de ronde dat er zoveel veranderd is. Dat kan ik beamen. Ik doe een dagelijkse wandeling van een paar uur, en dit al een maand lang.

Wat een verandering, zeg. Ik heb het dan over de natuur. De madeliefjes zijn van in ’t begin present. Nu zijn ze veel talrijker en kijken met z'n allen recht naar de zon. “ Doe zoals wij” schijnen ze te zeggen, “wij blijven de zon volgen”. Omdat ze nu een maand later met zoveel meer zijn wordt die boodschap alsmaar dringender.
Ik denk stilletjes: ”Jullie hebben gemakkelijk praten. Jullie zijn met velen maar ik sta hier wel alleen, weet je!” Dan merk ik dat ze daar zo mooi staan te schitteren in al hun eenvoud dat ik me toch probeer te houden aan hun boodschap. In de weiden is het groen nog groener geworden. Koeien liggen er nu op hun lockdown. Van een meter vijftig trekken ze zich niets aan. De muilen gaan systematisch op en neer. Onverstoorbaar gaan ze verder met van gras melk te maken. Misschien willen ze wel zeggen: “Trek het je niet aan. Doe zoals wij: gewoon verder met wat je altijd doet”.
Als ik gezond-vermoeid thuis kom hoor ik dat een mondmasker wel verplicht zal worden. Wordt na “blijf in je kot”, de nieuwe
regel “Hou je mond”?

Dat doe ik met deze.

Jan De Smet



De slag bij Albert Heijn

omstreeks 2020 na Chr.



Beschermen en ondersteunen

Hoe beleef je deze vreemde tijd? We zijn wat beschaamd om te moeten zeggen dat het voor ons nogal meevalt. We hebben een tuin en het was leuk om er de lente voor te bereiden en de natuur te zien uitbreken. Het mooie weer gaf alle gelegenheid om te wandelen en te fietsen in de omgeving.
De boekenwinkels waren gesloten, maar er lagen nog voldoende boeken op de plank.

Toch voelden we ons wat nutteloos, want je kon de kleinkinderen niet meer ophalen aan school en voor hen zorgen.
Onze kinderen hadden het niet zo gemakkelijk, drie jonge kinderen zoveel weken thuis, telewerken met een drukke agenda, werken in de zorg. Het was allemaal niet evident om het nog te combineren met alle opdrachten die de kinderen van de school kregen. Gelukkig konden we af en toe wat bijspringen met *food delivery*.
Ook de leesbegeleiding in de OKAN klassen viel weg. We hoorden nog wel hoe de leerkrachten alles deden om in contact te blijven met de leerlingen.

Daar zit het grootste pijnpunt van de corona-crisis; wie het al moeilijk had, krijgt het nog harder te verduren.
Er is al veel gespeculeerd over de post corona tijd. De ouderen beschermen en de jongeren ondersteunen lijkt ons alvast een goede richting.

Mieke en Jan Degraeuwe-Verdonck

Verbonden in kwetsbaarheid

De media overdonderen ons met coronanieuws, het enige nieuwsitem trouwens in deze tijd! Het schept onrust en onzekerheid rond onze toekomst. Waar is mijn plaats in dit geheel? Ik zit in mijn bubbel, sta niet aan de frontlinie maar aan de zijlijn. Toch niet: als programmadirecteur van de opleidingen biomedische technologie aan de KU Leuven kan ik wel een daadwerkelijke schakel zijn in de organisatie van het online lesgeven, het aansturen van de docenten en de studenten zelf, een luisterend oor zijn en… dit alles via mijn computerscherm vanuit mijn living!

Ik ontdek de kracht in éénieder om ook in crisismomenten rechtop te staan en elkaar recht te houden. Het mooie in de mens komt boven.
Dit merk ik ook in mijn onmiddellijke omgeving. Zoveel creativiteit, solidariteit … veelal onder de radar. Nieuwe verbindingen komen tot stand, al dan niet digitaal. Het buurtnetwerk (praten op straat, samen klappen, de korte keten) herleeft. We vechten met zijn allen tegen dezelfde vijand, het coronavirus. In deze strijd is elke mens even kwetsbaar.
Vanhieruit ervaren we gemeenschapsgevoel op zijn best, zien we elke mens als onze broer of zus.
We voelen ons verbonden in kwetsbaarheid.

Mijn meest schrijnende ervaring is de eenzaamheid waarin mensen moeten sterven en de eenzaamheid die mensen in rouw ervaren. Elke dode laat een rouwende familie achter die verweesd achterblijft. Ik ervaar hun pijn, door merg en been.
En verder mis ik vooral menselijke nabijheid: in de eerste plaats van mijn familie maar ook de warmte van onze kapelgemeenschap, zelfs meer dan het gebeuren van de liturgie. Ik besef hoe belangrijk menselijk contact is!
Ik hoop dat deze pandemie mensen zal doen hongeren naar nieuwe samenlevingsmodellen waarin het sociale en spirituele in de mens meer waardering krijgt (inclusief vrijwilligershulp, gezondheidszorg, klimaat).

Sabine Van Huffel



Mijmeringen in coronatijden

Uit de vele en dikwijls zinnige analyses zijn er een aantal waarin ik mij in herken:
Geconfronteerd met onze sterfelijkheid.
Elke dag opnieuw worden het aantal slachtoffers vernoemd van de corona. Voor een samenleving waar de dood verdrongen wordt is dit een pijnlijk besef. Bij ons zelf heeft dit geleid tot het heel concreet maken van laatste wilsbeschikkingen en de uitwerking van onze respectieve uitvaart.

Geconfronteerd met onze plaats in de schepping. Neen de mens is niet de heerser over de schepping: hij maakt er zelf deel van uit. De natuur laat voelen dat de mens te ver is gegaan in zijn uitbuiting en gebrek aan respect ervoor. Wetenschap en techniek schieten tekort om een besmettelijke aandoening te voorkomen.

Geconfronteerd met de leegte van ons bestaan
Weg sociale leven, weg culturele evenementen, weg familie- en vriendenbezoeken, weg gevangenbezoek, weg gemeenschapsvieringen en de vele activiteiten op FF. Een heel stuk weg van mijn levensvervulling.
Gelukkig heb ik nog boeken die mijn brein en gemoed voeden: zo worstel ik met een theologisch boek over de drievuldigheid (Gemeenschap en andersheid van **Ioannis Zizioulas**) en wat die voor ons als persoon en als (kerk)gemeenschap zoals inhoudt.
Het gaat o.m. waarom ik (en vele anderen in onze gemeenschap) moeite hebben met de geloofsbelijdenis zoals we die in onze jeugd hebben opgedreund.

Het 'nieuwe normaal'
Op 9 mei las ik in 'Een weg van dagen: voor elke dag een tekst' van **Oosterhuis':** *'Hoe moeilijk is het te erkennen dat het schaamteloze neo-liberale economische systeem dat onze wereld regeert, onze beschaving uitverkoopt, ons oorlogen opdringt en onze publieke moraal steeds verder aantast. Wij worden dagelijks verleid om hierin mee te gaan, het te accepteren, het goed te praten, te denken dat het niet anders kan, en ons geweten aan te passen, te verdoven. Met groot geraffineerd vertoon van consumptiegoederen, begeleid door massamedia, wordt geprobeerd ons verstand te benevelen, zodat wij massaal vergeten hoeveel stervende kinderen per dag de prijs betalen voor ons redelijk welvarende, schatrijke leven.'*

Laat ons hopen, bidden en ijveren dat dit niet het 'nieuwe normaal' wordt.

Jacques Perquy



Beste Geert,
Ik stuur je een foto van op de plek even buiten Jeruzalem waar volgens de overlevering Jezus ten hemel is gerezen en die we met een groep enkele jaren gelden bezocht hebben.
Ik heb er zelf geprobeerd om ten hemel te rijzen maar dit is maar even gelukt...

Herman Wouters



Hoe beleef ik de Covid-19 tijd?

Door het wegvallen van veel terugkerende activiteiten is er wat structuur uit mijn dagelijkse activiteiten weggevallen. Toch is dit relatief meegevallen. Door het contact via de website van Filosofenfontein en het lezen van de gedachten van de verschillende leden van de gemeenschap bleef er een gevoel van verbondenheid. De Goede Week, en Pasen, heb ik dit jaar heel anders beleefd. In zekere zin wel intenser, omdat er tijd was, en rust om alles te overwegen. Ik ben beginnen de tekst van het Johannes-evangelie te lezen: dat was een openbaring voor mij. Waar wij in de vieringen stukjes van het evangelie horen en commentaar op krijgen, geeft een langere lezing een andere (bredere?) kijk op het geheel.

Ik had mij reeds lange tijd voorgenomen om eens enkele boeken uit het Oude Testament te lezen. Ik heb ondertussen 1 en 2 Samuel gelezen. Ook deze waren een ontdekking. Deze boeken zijn eigenlijk nog heel leesbaar, en ze leren veel hoe Jezus door deze verhalen werd getekend. Ik heb ze gelezen op De Bijbel online, waar veel bijkomende verklaring staat, en dit helpt de achtergrond beter te begrijpen.

Ik heb ook geprobeerd de paasviering uit de abdij van West-Vleteren online te volgen op Kerknet. Dat is mij minder bevallen. Hoewel de viering zeer verzorgd was, had ik toch het gevoel er “niet bij te horen”, en ik ben na een drie kwartier afgehaakt.

Met kinderen en kleinkinderen houden we contact via de moderne media. Lang leve Internet en WhatsApp! Maar er gaat niets boven, om even tot bij hun kot te fietsen en van over de haag wat te kletsen!

Ondertussen maak ik lange wandeltochten en fietstochten rond mijn kot. Ik heb in mijn buurt veel mooie hoekjes en kantjes ontdekt die ik helemaal niet kende. Is het omdat ik er nu met meer aandacht, en minder afgeleid naar kijk?

Rik Nuytten



Brokken in het corona tijdperk

Ik sta in de keuken met mijn voeten tussen de scherven van een glazen kom, in duizend stukjes wellicht. Het krast onder mijn zolen als ik een stapje opzij wil zetten. In ochtendjas op sloefen en nog geen koffie gedronken.

Ik had aan de voordeur een grote mand met fruit gevonden. (Zo heb ik al van alles gevonden aan mijn deur. Natuurlijk ook WC papier, daar kan ik mijn living zelfs mee behangen.) Nu wou ik dus een fruitsla maken met die kom. Met yoghurt, citroensap en een vleugje kaneel en wat honing. De zon scheen door spleten van het gordijn en ik was echt met goesting opgestaan. De lente wist het niet van die corona. Dit kan er nu even niet bij. Brengen scherven altijd geluk? Ook in lockdown tijden, wanneer iedereen een kot heeft en niet enkel de studenten?
„Moeke, we hebben nog vijftig dagen te gaan“, had mijn zoon aan de telefoon gezegd. Het is nog maar dag vijf en ik zit al tussen de brokken. Ik sta daar maar wat, terwijl ik via de radio berichten hoor over het aantal besmettingen, het aantal doden en dat het in Italië allemaal nog erger is. Ik sta daar en het begint mij te dagen dat ik zelf de resten van de schaal zal moeten opruimen. Nog maar eens een nieuwe uitdaging in mijn leven.
Aha, denk ik plots. Tijdens onze laatste IPhone les in de brailleliga heeft Flore een app geïnstalleerd. Maar hoe heet die nu ook alweer - en waar ligt verdorie mijn IPhone? Sprak Luc niet over een apparaatje dat je zelf vanop afstand een opdracht kan geven: “Ga borstel en vuilblik halen”?

Als de corona-ellende achter de rug is ga ik toch maar eens werk maken van de zoektocht naar die rijke man, denk ik. Zo een man heeft zeker huispersoneel, een auto in de garage, een huis met grote tuin, een hond en een appartement aan zee. Dan moet ik zelfs mijn eigen fruitsla niet meer maken. Ach, was ik maar koningin Mathilde of zo… Zelfbeklag heeft nog nooit geholpen. Heel voorzichtig schuifel ik naar de berging waar mijn poetshulp, die ook niet meer komt, alle kuisgerief heeft staan. Dan gaat de telefoon en Mit, mijn bovenbuurvrouw belt. Even later staat ze daar met al het nodige gerief. We overtreden alle regels. Ik laat na vijf dagen iemand binnen… een engel uit de hemel.
Ach, wat zou ik toch doen met die rijke man. Ik ga nu eens grondig die app bestuderen: “be my eyes”. Ik ga ook wat beter opletten in de IPhone-les!

Anne-Lieze Albregts

elf

Een (verjaar)dag onder coronaregime…

08.00 uur… Nog eens draaien en de dekens over mij heen trekken: heerlijk! Zoenen van de spondeligger. In de badkamer vraagt ze wat ze best aantrekt want het is toch een feestdag... We trekken allebei "zondagse kleren" aan (de term duikt op uit mijn kindertijd…). Rituelen helpen duidelijk om de dag kleur en eigenheid te geven. Meteen is het feest gestart!
08.30 uur … Ontbijt met geroosterd brood en paaseieren die niet tot bij de kleinkinderen zijn geraakt. Dan maar van de nood een deugd maken en … ze zelf opeten.
9.30 uur… Meditatie: elk op zijn eigen bankje op 1,5 meter van elkaar (nu niet om gezondheidsredenen). Enkel stilte tussen de klankschaal bij het openen en "klingelklangel" op het einde. Bij het afsluiten: mensen dichtbij en veraf bij name noemen, gezin en familie in gedachten meenemen.
10.30 uur… Leestijd zoals elke voormiddag! Feestdag of gewone dag: zonder structuur loopt het fout.
13.00 uur… Feestmaaltijd met fazant als hoofdgerecht. Niet onmiddellijk een lentemenu maar nazicht in de diepvries bracht het beest in de buitenlucht en … meteen in de pot. Heerlijk klaargemaakt door mijn vrouw met ouderlijk sausrecept. Dat alles begeleid door een lekkere fles. Met koffie na…
14.30 uur… Lummeltijd: lezen van de krant maar vooral van de kaartjes, sms-jes, mailtjes bij de verjaardag. Balsem voor de ziel.
16.30 uur… Een wandeling naar de postbus met verrassingsbrieven voor de kleinkinderen. Pas vertrokken en via GSM teruggeroepen voor verrassingsbezoek: zoon, schoondochter en drie kleinzoons met de fiets aan de deur. Vanop veilige afstand toch een babbel met heerlijk gevoel om iedereen in levende lijve terug te zien. Tekeningen in ontvangst genomen zonder ze aan te raken want het virus leeft nog twee dagen verder op papier…
Klap op de vuurpijl: na 10 minuten twee agenten voor de deur: geseind over een samenscholing. Gelukkig toont de politie, "mijn vriend", zich van zijn beste kant met de nodige clementie omwille van de verjaardag van opa.
19.00 uur… Nieuws op TV met o.a. veel sportnieuws om te zeggen dat er … geen sportnieuws is…
21.25 uur… "In de ban van Tsjernobyl": indringende televisie. Een aanrader voor wie soms denigrerend spreekt over onze rechtsstaat, voor wie de noodzaak van Amnesty International niet ziet, voor wie in het systeemdenken "de kleine mens" uit het oog dreigt te verliezen…
00.05 uur… Van een verjaardag moet je maximaal genieten tot het zoete einde! Bij een nachtzoen tel ik mijn zegeningen en neem in gedachten mee wie minder fortuinlijk is dan ikzelf….

Een 68-jarige **Jef Schoenaerts**

Intense zielsverbondenheid

Deze tijd gelijkt wat op het anders vasthouden van geliefden die van ons zijn heengegaan. Geestelijk verbonden zijn is niet meer in balans met de fysieke aanwezigheid, de balans slaat door naar intense zielsverbondenheid, ongewoon maar zeer sterk. Spitsvondige middelen - mede dank zij moderne technieken- maken dat we elkaar nog zien en vooral liefde voor elkaar voelen.

Afstand houden is geen sociale afstand nemen, maar juist een blijk van respectvol omgaan in sociale verbondenheid met elkaar.
Uiteraard besef ik dat niet iedereen in zoëen comfortabele rijke omringde positie zit en voor hen moet het nu als een extra gemis aangevoeld worden, ook daar gaat mijn gedachte naartoe.

De teksten van de goede week deden goed, dank aan Marcel, Kris en allen die daaraan meegewerkt hebben. We delen via televisie de wekelijkse misvieringen.

Jan Simoens



God in lockdown

Mooi initiatief om verbondenheid te scheppen...
De lockdown lijkt wel een lange retraite... een ander levensritme... doordat God ook in lockdown is en dus niet buiten mag, is Hij mij veel meer nabij... of heb ik meer tijd en aandacht om van die nabijheid te genieten... nu er tijd is voor gebed...

Via telefoon en mail stuurt God vriendschap en liefde op mijn pad en zet mij ertoe aan om ook zelf naar anderen 'op pad te gaan', zittende in mijn kot...
En zo wandelt God met ons mee in deze coronatijd... dankjewel, God, dat je zo solidair bent met ons allemaal en ons aan elkaar schenkt.
Lieve groetjes aan iedereen.

Hilde Linthoudt

Zend ons uw Geest en hernieuw het aanschijn van de aarde. (Ps. 104,30)

Toen we klein waren was het in de helft van verleden eeuw nog een doodzonde als ge zondags opzettelijk niet naar de mis ging. Eucharistie vieren was van levensbelang voor een gelovige kristen. Vandaag maken we mee dat eucharistie vieren niet meer mogelijk is. Hoe kijken we nu tegen dit alles aan!
Iets dergelijks heeft het Joodse volk ook meegemaakt. Het was een heilige plicht om jaarlijks op te trekken naar Jeruzalem om offers op te dragen in de tempel. En plots, door de verwoesting van de tempel en het wegvoeren van het Joodse volk naar Babylonië was dit alles niet meer mogelijk. Door de verwoesting van de tempel viel het werk van de priesterkaste als een kaartenhuisje in elkaar. Het uitvoeren van vaste offerhandelingen en het uitspreken van vaste gebeden was weggevallen. De weggevoerde Joden waren er het hart van in en ze waren niet in stemming om nog een lied in blijdschap te zingen, zo lezen we in psalm 137: *"Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij treurend en dachten aan Sion… Hoe kunnen wij zingen een lied van de Heer op vreemde grond?*
Met het verlies van de tempel leek ook alle hoop verloren. Want hun hoop was gevestigd op God. Hoe konden ze zich nog tot God wenden als de plaats waar ze hem hadden gediend in puin lag?
Maar telkens, wanneer de Joden in een diepe crisissituatie verkeerden zijn er profeten opgestaan die mensen er attent op maakten dat noch religieuze offers, noch economische groei, noch verre reizen, noch zomerfestivals, noch rijkelijke eterijen, noch… opwegen tegen de ware zorg om elkaar, tegen de ware solidariteit.

In crisissituaties stonden er telkens profeten op. Maar ze hadden het telkens niet gemakkelijk. Ze werden zelfs met de dood bedreigd. Want de groten der aarde hebben het o zo moeilijk om iets van hun rijkdom prijs te geven. Telkens willen mensen teruggrijpen naar hun vroeger leven, terug naar de vleespotten van Egypte. Mensen vinden het blijkbaar niet erg slaaf te zijn van hun gewoontes.
Het zijn de profeten die ons er telkens op wijzen dat God overal aanwezig is. God is niet op de eerste plaats aanwezig in een stenen gebouw, maar God is vooral overal aanwezig waar we samenkomen en ons hart naar de hemel richten. Zegde Jezus niet: waar twee of drie in mijn naam samen zijn daar ben ik in hun midden.
Gods aanwezigheid is niet te vinden in een gebouw, maar in de bouwers. God wil wonen in het hart van elke mens. Sint Paulus formuleert het als volgt in zijn Romeinenbrief 12,1: *Broeders en zusters, met een beroep op Gods barmhartigheid vraag ik u om uzelf als een levend, heilig en God welgevallig offer in zijn dienst te stellen, want dat is de ware eredienst voor u.*

Ward Costermans O.P.

Nieuwsjes

Dank u voor dit mooie initiatief.
Wat mij op dit moment bezighoudt is, hoe het met alle mede-kapelgangers gaat. Niet van allen hebben we contactgegevens en toch kan het goed zijn te weten of zij ergens hulp kunnen gebruiken, of zij nood hebben aan een luisterend oor, een bemoedigend gesprek... Nu het samenvieren en de kleine gesprekjes voor en na de viering wegvielen, is het een goed idee om zoals u voorstelt een digitale nieuwsbrief te maken. Voor mij mag daar een rubriek nieuwsjes bijzitten die de kleine gesprekjes wat compenseren. Nieuwsjes zoals, wie is er in deze eenzame tijd jarig geweest, wie is er ziek geweest, wie heeft grappige of net verontrustende ontmoetingen gehad, wat als je pc, tv en oven uitvalt en je die niet zelf kan repareren.....
Vriendelijke groeten,

Magda Fripon



AANKONDIGING

Het ziet ernaar uit dat onze gemeenschap van Filosofenfontein nog wat geduld zal moeten opbrengen vooraleer we opnieuw fysiek kunnen samenkomen. Gelukkig is er op onze website reeds geruime tijd de rubriek "Verbondenheid in tijden van COVID-19" waar teksten ter informatie, reflectie, bezinning,.... worden aangeboden.

Om de intensiteit en de wederkerigheid in onze onderlinge band te versterken , willen wij graag een **virtuele bubbel** opzetten. Wat beogen we daar al zeker mee? We willen jullie o.a. graag een actievere rol geven in reflectie over de zondagse bezinningsteksten. We willen ook de gelegenheid scheppen om via mail nieuwtjes, vragen, … met elkaar te delen. Misschien levert dit nieuwe kanaal ook nog wel andere mogelijkheden aan. Over die bubbel en het reilen en zeilen ervan, ontvang je binnenkort een bericht van de virtuele postbode.

Hartelijke groeten!
De kerngroep

dertien



Zingen in de centrale gevangenis van Leuven…

Met het koor van Filosofenfontein zijn we af en toe te gast voor een eucharistieviering in de centrale gevangenis van Leuven. We versterken er het uiteraard eenstemmig koor van de gedetineerden, dat al enige tijd repetities houdt o.l.v. onze eigenste Arnout! En of ze daar blij mee zijn!
De procedure om toegang te krijgen begint al enkele weken vóór het bezoek met het indienen van de deelnemerslijst want enkel na voorafgaande screening gaat de gevangenispoort open. "Open" is wel een eufemisme want er zijn heel wat grendels - letterlijke en figuurlijke - voor wie binnen én buiten wil. Zo zijn er de talloze sassen waar we ondertussen mee vertrouwd zijn maar die akelig blijven aanvoelen: enkel als de deur achter de laatste bezoeker dichtvalt, gaat de volgende open. Tussen de sassen in dwaal je door akelig kale, 19de eeuwse gangen tot in het hart van het stervormig gebouw. Vooraf heb je je identiteitskaart afgegeven, heb je je jas, GSM, portefeuille… achtergelaten in een locker en ben je gefotografeerd, waarna de metaaldetector je heel nauwkeurig screent. Hoe secuur dat gebeurt, vraag je maar eens aan Annemie (Degroe)…
De kapel is binnen dat rigide, koele gevangenissysteem een ware verademing: een warm aangeklede, veelhoekige ruimte, waar de stoelen in enkele concentrische rijen gekeerd zijn naar de mooie, grote tafel die dienst doet als altaar. Een krachtig kunstwerk van het laatste avondmaal siert het geheel.

Kruisheer Tjeu Peeters is de gastheer die elke gedetineerde en elke bezoeker met een handdruk en een woordje verwelkomt. Hij opent - én sluit - de viering op zijn eigen wijze "in de naam van Jezus, de opgestane en opstandige heer". En daartussenin creëert hij stiltes, verbindt hij de verhalen van de bijbel met het dagelijks leven, neemt hij met eenvoudige gebaren en woorden de aanwezigen mee in bidden en zingen. Gedetineerden nemen actief deel door zang, voorbeden, het uitdelen van de communie… en door Tjeu te flankeren aan het altaar bij het grote dankgebed. In dit samenzijn valt het onderscheid tussen "buiten" en "binnen" weg: hier ontstaat een gemeenschap, hier zijn we gelijken die het leven vieren in hun onrust en verlangen, hun lukken en falen, hun lief en leed.
Eindigen doen we met "een receptie" met water en koffie. Die vormen het bindmiddel voor gesprekjes, niet tussen gedetineerden en bezoekers maar tussen gewone mensen als u en ik. Al snel komen daarbij de meest uiteenlopende onderwerpen aan bod: familie, het leven met de buren, studeren (ook in gevangenis gebeurt dat en méér dan je denkt…) voetbal…
Bij het afscheid geven de "bewoners" graag nog een hand, bedanken en wuiven ons uit. Terug de kille gangen door met het herhaaldelijk klikken van de sloten, terug naar de buitenwereld. Gelukkig kunnen mensen elkaar ook meenemen in hun hart…

Jef Schoenaerts



Verbintenisviering van 26 januari 2020

De Dominicaanse Lekengemeenschap Vlaanderen (DLV) ging van start op 8 augustus 2018 toen veertien leken zich met de Orde van de Predikbroeders verbonden. Nog geen twee jaar later beslisten Kristel, Paul, Marie-Jeanne, Tommy en Stephan om zich na hun vorming ook met de Orde te verbinden.
Op zondag 26 januari 2020, zaten paters en zusters, familie en vrienden in de kapel van Filosofenfontein in Heverlee waar de stralende zon door de grote ramen naar binnen scheen. De Dominicaanse kaars, die eraan herinnert dat de Orde 800 jaar geleden werd gesticht, werd in processie binnengedragen en aangestoken terwijl we zongen “Wek uw kracht en kom ons bevrijden”. Mattheüs vertelt hoe Jezus zijn leerlingen riep en hoe ze alles achterlieten om Hem te volgen. “Geen knechten, vrienden noem Ik u, Mijn woord zal door uw mond gaan.”

Verkondigen wat je in je hart hebt overwogen, is de opdracht van de Predikbroeders. In zijn homilie stelde pater Marcel Braekers: “Onze tijd heeft vooral behoefte aan vrouwen en mannen die de nieuwe tijd goed aanvoelen en de sterke en zwakke punten ervan doorzien. We hebben behoefte aan mensen die met beide voeten in de huidige stroming staan en daarin sporen van spiritualiteit opzoeken. Er is nood aan reflectie, aan nieuwe ideeën, aan echt denken over deze tijd.” We zongen de Dominicaanse Litanie om ons in te schrijven in de rijke Dominicaanse geschiedenis.
Hierna nodigde Annemie, voorzitter van DLV, Kristel, Paul, Marie-Jeanne, Tommy en Stephan uit om samen de gelofte uit te spreken en ze daarna individueel te bevestigen.

De nieuwe lekendominicanen kregen de gebedssjaal en gingen samen met de andere lekendominicanen rond het altaar staan. Na de voorbeden en het Onze Vader zongen we het Salve Regina en baden we de Dominicaanse zegenbede. Marie-Jeanne en Tommy bedankten de aanwezigen, het koor, de dirigent en de organist van Filosofenfontein. Ze nodigden iedereen uit voor de receptie. Familie en vrienden feliciteerden de nieuwe lekendominicanen bij een drankje en een hapje. Het deed ons veel plezier dat Franstalige lekendominicanen van de Belgische provincie en leden van de Dominicaanse Lekengemeenschap Nederland (DLN) naar Heverlee waren gekomen om getuige te zijn van deze verbintenisviering.

Jan Degraeuwe



Foto’s Geert Moons